

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Summaries in English

N.A.

Citation

Summaries in English. (1966). Summaries in English. *Acta Politica*, 2: 1966/1967(4), 339-340.
Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3450643>

Version: Publisher's Version
License: [Leiden University Non-exclusive license](#)
Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3450643>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

overheidspolitiek in ons land, zeker in de 19de eeuw.

Het gaat in het boek om twee keerpunten: de afschaffing van de Graanwet in 1847 als eerste stap naar een liberaal economisch beleid en de ombuiging hiervan onder invloed van de landbouwcrisis van de jaren tachtig en negentig.

Bij de behandeling van het laatste punt is de opzet van de schrijver het best geslaagd. In wel wat veel kleine paragrafen voert hij de verschillende spelers in het landbouwspeel op het toneel. Achtereenvolgens komen aan de orde de visie van de economen (N. G. Pierson en P. W. Cort van der Linden), van de provinciale Maatschappijen van Landbouw, speciaal van D. R. Mansholt en C. J. Sickesz, van de pers en van ministers en ambtenaren in Den Haag. Hier en waar hij schrijft over de activiteiten van het Ned. Landbouw-Comité en van de Staatslandbouwcommissie (1886) geeft Vermeulen veel aandacht aan de ambtelijke kant van het besluitvormingsproces (p. 79 e.v.). Hij putte hiervoor uit een aantal tot nu toe onbekende departementale nota's, die stuk voor stuk belangrijk materiaal bevatten.

Mede gelet op de magere omvang van zijn werk is het wat verwonderlijk, dat de schrijver de opvattingen van het parlement te weinig naar voren haalt. Wel spreekt hij over bekende onderwerpen als Pierson's belastingvoorstellen en de motie Dobbelman, maar de aanstelling van zuivelconsulenten en de oprichting van proefstations worden met een paar zinnen afgedaan (p. 76). Hoe men in de Tweede Kamer over deze maatregelen en in het algemeen over het rapport van de landbouwcommissie oordeelde, blijft onduidelijk. Waar het de schrijver juist te doen is om het besluitvormingsproces, was hier een korte weergave van de standpunten binnen het parlement op zijn minst noodzakelijk geweest.

Hetzelfde geldt voor het hoofdstuk over de afschaffing van de Graanwet van 1835. Thorbecke is ongeveer het enige kamerlid, wiens visie, terecht zeer uitvoerig, wordt behandeld. Maar het standpunt van de conservatieven in het parlement gaat volkomen schuil achter dat van Minister Van Hall. Een wat al te beknopte behandeling van een gecompliceerd onderwerp heeft hier geleid tot een 'vertekend beeld', om een term uit de eerste zin van het boek te citeren.

Deze kritische opmerkingen doen niet af aan mijn waardering voor de thematische opzet van deze studie, waarin een stuk geschiedenis bij de mensen van deze tijd is gebracht.

H. de Vries

In aansluiting op het besprekingsartikel van G. A. Almond/S. Verba, *The Civic Culture* in ACTA POLITICA II: 2, p. 152—159, deelt de redactie nog mede dat het grondmateriaal van dit onderzoek zich in de vorm van ponskaarten en codeboeken bevindt in het archief van de Steinmetzstichting, Herengracht 457, Amsterdam. Verder beschikt de Steinmetzstichting over het materiaal van het politieke onderzoek door Attwood Statistics uitgevoerd voor het weekblad REVU, het materiaal dat ten grondslag ligt aan Daudt en Lange's 'Youth and Politics in the Netherlands' (mimeograph), materiaal betreffende het onderzoek naar de houding t.o.v. het parlement (zie H. Daudt en J. Stapel, 'Parlement en Kiezer-verslag van een opinieonderzoek,' ACTA POLITICA I: 1/4, p. 46—76), en de NIPO weekpeilingen.

SUMMARIES

SEMANTICAL TACTICS IN POLITICAL SCIENCE

by A. Nuis

The author discusses the problems faced when one uses foreign or professional expressions in a Dutch context. Should professional terms that originate in the foreign language, such as 'support', 'demands', 'feedback' etc. be laboriously translated into Dutch or should be left untranslated? That is a question which is continuously tackled by Dutch scholars, especially in fields — such as political science — where the main body of literature is in English.

Besides the translation problem there is the problem of the use of professional language. The author concedes that especially in political science there exists a need for professional terminology, in view of the fact that in practical politics many words are used to persuade by way of suggestion rather than to increase factual insight. He warns, however, against the use of professional words only for the sake of sounding professional. Moreover, although it is a worthy endeavor to strive for a completely unambiguous professional language, it will never be possible to succeed entirely in this task. As soon as the world outside the profession gets hold of such a term, its meaning is bound to change. The author warns against the hidden suggestive meanings words may contain. For example, in modern literature on international military strategy, the terms that are used may contain meanings which hide more than they reveal.

The use of definitions and foreign expressions does not protect us from ambiguity and suggestive meanings. Therefore, it is wise to stay as close as possible to the normal spoken language and to translate, as much as possible, the foreign terms into Dutch. As long as the majority of the people in this country does not speak another language fluently, the use of Dutch, when writing for Dutch readers, should facilitate communication and preclude misunderstanding.

THE ORGANIZATIONAL STRUCTURE OF THE DUTCH POLITICAL PARTIES

by I. Lipschits

After having stressed the importance of the organizational structure of the political parties in a democracy, the author examines the structure of the ten political parties which had, in the period 1963—1967, representatives in the Second Chamber of Parliament, paying particular attention to the extent to which the members have a say in the party.

On the basis of the different kinds of elections (local, provincial, First Chamber, Second Chamber) the organs of the party are divided into six levels (table 1). For each level the powers of the organs in question are discussed, in particular the power to elect, to nominate or to delegate individuals in the organs placed higher in table 1.

The party-members, the lowest level in table 1, have only the power to elect, to nominate or to delegate for the next level. For all the other levels their power in this respect is indirect.

In general it can be said that the higher the level of the organ, the more indirect the power of the party-member is concerning the composition of that organ. In the composition of these higher placed organs, other organs — on the the composition of which the partymembers have no or little influence — have an important say.

This kind of organizational structure may easily give rise to feelings of frustration on the part of the party-members and hampers their activation and participation.

THE DUTCH VOTERS AND THE PARTY SYSTEM

by A. Hoogerwerf

This article is a descriptive analysis of some data from a national survey, consisting of interviews with 4292 Dutch voters in 64 municipalities, held by the Free University (Amsterdam) immediately after the general elections of February 15, 1967.

A distinction is made between primary and secondary party identification. Primary party identification is measured by the questions 'To which political party do you feel closest?' (the direction dimension) and 'How close do you feel to this party? Very close, close, not close, not close at all?' (the intensity dimension). Secondary party identification is measured by the question: 'If the party you just mentioned did not exist, to which party would you then feel closest?' In table 1 the answers on the latter question are combined with party choice in 1967.

The abbreviations of the names of the parties and their percentages of the total vote in 1967 are: KVP = Catholic People's Party (26.5%); PvdA = Labour Party (23.6%); VVD = People's Party for Liberty and Democracy (10.7%); ARP = Anti-Revolutionary Party (9.9%); CHU = Christian Historical Union (8.1%); BP = Farmers Party (4.8%); PSP = Pacifist Socialist Party (2.9%); CPN = Communist Party (3.6%); SGP = State Reformed Party (2.0%); GPV = Reformed Political League (0.9%); D'66 = Democrats '66 (4.5%).

The sum of the percentage of voters of party A which are secondary identifiers of party B and the percentage of voters of party B which are secondary identifiers of party A is called the index of the extent of affinity between two parties (at the level of the voters). The remainder after subtraction of the two percentages is called the index of the direction (one-sidedness or two-sidedness) of affinity between two parties.

The aversion against other parties is measured by the question: 'Against which two parties in the Netherlands do you have most objections?' The sum of the relevant percentages of two parties is called the index of the extent of aversion between two parties. The remainder after subtraction of the two percentages is called the index of the direction of aversion between two parties.

On the basis of closed questions directed to the voters of a particular party, on their images of that party, their reasons for voting to that party, a typology of Dutch political parties is developed. The types are: principle parties (KVP, ARP, CHU, SGP, GPV), interest parties (PvdA, VVD, BP, CPN) leader parties (KVP, ARP, VVD, GPV), traditional parties (KVP, CHU, SGP), non-political parties (CHU, BP) effective political parties (PvdA) and international political parties (PSP, CPN).

Other data on several kinds of perceptions of voters concerning parties are added.

MEDEWERKERS AAN DIT NUMMER

Drs. J. Hippe studeerde politieke en sociale wetenschappen aan de Universiteit van Amsterdam. Hij is thans werkzaam bij de Stichting voor Agrarische Sociale Voorlichting van de Algemene Nederlandse Agrarische Bedrijfsbond.

Dr. A. Hoogerwerf is wetenschappelijk hoofdmedewerker met leeropdracht voor politicologie aan de Vrije Universiteit te Amsterdam. Hij promoveerde in 1964 op *Protestantisme en Progressiviteit*, Meppel 1964. Artikelen van zijn hand verschenen o.a. in *Acta Politica*, *Mens en Maatschappij*, *Sociologische Gids*, *Sociologica Neerlandica* en *Volksopvoeding*. Met prof. dr. Kuypers e.a. publiceerde hij *De Nederlandse Kiezers in 1967*, Amsterdam, 1967. Hij is redacteur van ACTA POLITICA.

Drs. J. Th. Jansen van Galen studeerde politieke en sociale wetenschappen aan de Universiteit van Amsterdam. Hij is thans sociaal redakteur van het *Algemeen Handelsblad*.

Dr. I. Lipschits studeerde politieke en sociale wetenschappen aan de Universiteit van Amsterdam en aan de Sorbonne. Hij promoveerde in 1962 op *La Politique de la France au Levant, 1939—1941*, Amsterdam 1962. Van 1961 tot 1966 was hij verbonden aan het Instituut voor Wetenschap der Politiek van de Universiteit van Amsterdam en van 1966 tot 1967 was hij 'senior lecturer' aan de universiteit van Haifa.

Drs. P. Nijhoff studeerde politieke en sociale wetenschappen aan de Universiteit van Amsterdam. Hij was van 1960 tot 1964 verbonden aan het Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis en sinds 1964 is hij wetenschappelijk medewerker aan het Sociologisch Seminarium van de Universiteit van Amsterdam.

Drs. A. Nuis studeerde politieke en sociale wetenschappen aan de Universiteit van Amsterdam. Hij was medewerker aan het Polemologisch Instituut van de Rijksuniversiteit te Groningen en het Instituut voor Wetenschap der Politiek van de Universiteit van Amsterdam. Thans is hij wetenschappelijk medewerker voor moderne Nederlandse letterkunde aan de Rijksuniversiteit te Leiden. Publ. o.a. *Wat is er gebeurd in Amsterdam?*, Amsterdam 1966; *Apartheid* (red.) en *De Balenkraai*: Kroniek uit oud Nederlands Guinea, Amsterdam 1967.

P. J. M. Visschers studeert politieke en sociale wetenschappen aan de Universiteit van Amsterdam. Hij is als kandidaat-assistent verbonden aan het Instituut voor Wetenschap der Politiek van de Universiteit van Amsterdam.